

[Kai Moltke.]

fra fællesmarkedet gennem landbrugsordningerne? Hvad hvis toldgrænsen trækkes ned gennem Øresund? Har man så udstedt nogen fuldmagter til forhandlerne om, at hvis en sådan situation indtræffer, får vi ganske vist tilladelse til at rykke ind i fællesmarkedet, men vi bliver nødt til at forsøge at melde os ud igen, inden det træder i kraft? Hvis vi først er medlem, er udmeldelse jo nemlig umuliggjort gennem Romtraktatens formulering om det varige medlemskab.

Jeg hører som sagt til optimisterne i folkettinget. Jeg tror ikke, at afgørelsen ligger lige om hjørnet. Jeg vil blot fastslå, at regeringen altså har ment det mest gunstigt at lade Danmark gå enegang i sine forhandlinger med fællesmarkedet uden nogen fælles optræden med EFTA, uden nogen fælles aftale med England og på et grundlag, hvor vi løber risikoen for at blive adskilt fra både Finland og Sverige. Noget mere i retning af dårlig eventyrerpolitik tror jeg ikke den danske regering kunne have placeret landet i. Jeg sympatiserer fuldt ud, hvis fornuften råder og man her i folkettinget vedtager SF's dagsorden. Jeg lægger megen vægt på, at oplysningsarbejdet nu sættes i gang, inden nogen skæbnsvangre afgørelser træffes. Det er på høje tid, men det kræver lidt tekniske forandringer i den af regeringen hidtil fulgte kurs med hensyn til oplysning af befolkningen. Det er på dette punkt, øjeblikket er inde til at sætte ind og bryde dette latterlige hemmelighedskræmmeri med at gemme alting i det udenrigspolitiske nævn. Oplysning er vejen til et virkeligt demokrati, hvor man gennem dialog i befolkningen kan få en sådan diskussion, at de, som skal træffe afgørelsen, også ved, hvad de stemmer for, og hvad de taler om.

Johan Nielsen: Det er blevet nævnt her i det høje ting i dag, at lagtingsvalget på Færøerne forleden dag viste, at det færøske folk var bange for fællesmarkedet. Det er selvfølgelig rigtigt, at det færøske folk er mere eller mindre bange for fællesmarkedet. Hvem er ikke bange for det ukendte? Det er bl. a. derfor, nogle mennesker er mørkerædede; man ved jo ikke, hvad der skjuler sig i nattens mulm.

Men når dette er sagt, føler jeg mig nød-

saget til at understrege, at der fra Tjódvældisflokkun — det er det, som vi kalder republikanerne — blev ført en meget intens propaganda mod indtræden i fællesmarkedet. Man fremsatte nogle hypoteser og argumenterede ud fra dem, som om de var kendsgærninger.

Jeg kan eksempelvis nævne spørgsmålet om fiskeriterritoriet. For nogle år tilbage opnåede de færøske fiskere et fiskeriterritorium på 12 sømil. Dette blev betragtet ikke blot som en stor politisk, men også en stor erhvervsmæssig sejr, hvilket også har vist sig ved en betydelig stigning i hjemmefiskeriet i de sidste år. Nu prøvede Tjódvældisflokkun under valgkampen at slå fast, at hvis Færøerne kom ind i fællesmarkedet, fik de fremmede, d. v. s. fiskerne fra EEC, samme rettigheder som de færøske fiskere. Dette ved man selvfølgelig intet sikkert om i dag, men det er forståeligt, at de færøske fiskere, for hvem søterritoriet betyder så meget, sluttede op om deres fagforeningsformand Erlundur Patursson og gav ham det højeste antal personlige stemmer, som nogen færøsk politiker fik ved dette lagtingsvalg, så meget desto mere som han fra alle politiske sider nyder anerkendelse som en klog politiker og en dygtig mand.

Jeg kan kun beklage, at han har brugt et for Færøerne så vitalt forhold i kampen for løsrivelsen fra Danmark, men jeg vil samtidig slå fast, at det egentlige forhold mellem Danmark og Færøerne ikke rokkedes. Det mandat, Tjódvældin opnåede ved agitationen mod Færøernes indtræden i fællesmarkedet, blev erobret fra et andet løsrivelsesparti, nemlig folkeflokkun, som ganske vist kun arbejder for løsrivelse skridt for skridt, men som altså i dag arbejder for løsrivelse.

Jeg bliver i denne forbindelse nødt til at aflægge en bekendelse: også jeg er bange for fællesmarkedet. Jeg er det ikke blot, fordi fremmede fiskere kan få lov til at fiske inden for vor fiskerigrænse, det tror jeg ikke kommer til at betyde så meget. Her har vi den trumf på hånden, at vore egne fiskere kun må fiske med hånd- og langline; vi har aldrig tilladt trawlfiskeri, og jeg tror ikke, at andre fiskere får særrettigheder, som vore egne ikke har. Nej, jeg er mere bange for, at vore egne fiskere, som i al ydmyg beskedenhed sagt er nogle af verdens bedste, skal blive lokket til lande, som kan byde dem bedre kår, end de har på Færøerne.